

Amiért élni érdemes

- Gondolatok a magyarságról, a hazafiságról és a nemzetről

Európa legszebb országa, legtökéletesebb földrajzi, gazdasági, hadászati egysége a Kárpát-medence. Nincs ehhez fogható természetes és állandó határ, mint a Kárpátok koszorúja. Ezt a Paradicsomot foglalták el őseink (más kutatók szerint ide gyökereztek már az idők kezdete óta!), s szívós munkával, rengeteg vérdíjával meg is tartották. Páratlan kulturális, politikai és történelmi viszonyokat hoztak létre itt. Nem csoda, hogy annyi ellenségünk támadt. Csöppet sem meglepő, hogy más gyűlevész hordák az életünkre törtek. Pedig mi mindig békében éltünk másokkal. Nem fáj a fogunk földjeikre, de a magunkét se hagytuk. Befogadtunk minden menekültet, megvédtünk minden üldözött idegent. Más népek fiai is otthonra találtak nálunk. Sokszor több jogot élveztek, mint véreink, de véletlenül se kevesebbet.

Erősek voltunk, büszkék, bátrak. Sohase kegyetlenek, mindig megbocsátók. Nyíltszívú lovagok, igazi jóbarátok. Kivívtuk Európa tiszteletét (irigységét?), de a kis népeknek se kellett soha reszketni előttünk. Ha akkor másképp alakulnak a dolgok, ma a világ egyik vezető hatalma lehetnénk. 50-60 milliós nemzet dolgozhatna, szerethetne, álmodozhatna itt Lengyelországtól az Adriáig, Ausztriától egész Ukrajnáig. De nem volt szerencsénk, állandó élethalálharcra kényszerítettek bennünket. Először a tatár, majd a török dúlta, perzselte fel otthonainkat, tizedelte meg népünket. Majd 300 éven át az osztrák igát nyögtük. A török-Habsburg hódoltság alatt – pozitív vezérlőeszme híján – kezdődött nemzettudatunk sorvadása és népünk fogyása, széthullása. Később német, végül orosz tankok csörtettek hazánkba és lelkünk templomába. Legázoltak, kifosztottak bennünket. Föltépték sebeinket, s ránk szakították az eget. Sötét börtönbe, feneketlen pokolba jutottunk.

Még *Szent István* alatt fölvertük a római kereszténységet, de szívünk mélyén legalább ennyire „pogányok” (valójában magyar nemzeti vallásúak!) is maradtunk. Mert bárhogy is vágytunk a nyugatiak kegyére, sohasem feledtük keleti kapcsolatainkat. A sumér-kaldeus-szabir-pártus-türk-szittyá-hun-avar-magyar összetartozás és folytonosság révén az alig 2000 éves keresztény műveltség mellett mi egy másféle, sokkal régebb kultúrát, világnézetet, szellemet, gazdasági-társadalmi irányvonalat is képviselünk Európa közepén. Századokon át – mint lassan öló mérget – csepegtették belénk, hogy egyedül vagyunk, s csak bizonyos finnugor töredéknépek (pl. lappok, vogulok, osztjákok) a rokonaink. Így jóformán elsorvadtak ősi gyökereink. Pedig most is testvérként tisztelnek bennünket a koreaiak, a japánok, a mandzsuk s Északnyugat-Kína, Nepál és India hegyi népei (az ujgurok, tibetiek, szikhek, kasmíriak, magharok, hunzák), továbbá

a perzsák, az irakiak, az afgánok, a szírek, a mongolok, a kazahok (madzsarok), a kirgizek, az üzbégek, a türkmének, a kaukázusiak (csecsenek, ingusok, örmények, grúzok, azeriek, dagesztáni avarok), a törökök, Óceánia néhány etnikuma és Amerika egyes indián törzseinek maradékai stb. De a közös sors, a múlt históriája is sokakat mellénk állíthat. Mindig barátaink voltak a finnek, az észtek, a lengyelek, a bolgárok, az albánok, az írek, a baszkok; de megnyerhetjük a hollandok, a belgák, a dánok, a portugálok, a görögök, az olaszok és mások rokonszenvét is. Ideje, hogy kinyújtsuk ölelő karunkat minden jószándékú nép felé.

* * *

Ki a magyar, mi (lyen) a magyar? A kérdés első részére lényegesen könnyebb a válasz. A Millennium idején a magyarsághoz tartozás alapvető jegyei az állampolgárság, a magyar-nyelvűség, a nemzeti eszmével való egyetértés voltak. Trianon után ezekhez társult még a revízió gondolata és követelése. A két háború közötti eszmei zűrzavarban jól megférte egymással **Ady** vádló, tragikus magyarsága, **Móricz** elemző, felelősségteljes magyarsága, **Szabó Dezső** népből táplálkozó, mély faji magyarsága és **Prohászka Ottokár** diadalmas keresztény magyarsága. Később **Kodály és Bartók**, **Németh László**, **Illyés**, valamint a népi írók a magyar lélek legrejtettebb kincseit hozták a felszínre. Munkáikból tanulságként leszűrhető, hogy a magyarság egy sajátos életforma, önszemlélet, történelmi szellemiség és erkölcsi parancs. Az igaz magyarság azonos a tökéletes emberséggel; **aki embernek hitvány, magyarnak is az!** Régebben az volt a magyar, aki annak vallotta magát. Sokan ma is így vélekednek; ám 96 év tudatos fertőzései, „agyműtétjei” után, a hazugság és zsványosság szikes pusztáinak közepén ez már édeskeves. Nem elég az egyszerű állítás, nem elég a hamis esküvés sem! Szerintünk **az a magyar, aki bizonyítja. Aki** teljes szívéből, összes idegszálával **vállalja e nép sorsát**; osztozik örömében, fájdalomában, szól érte és védi mindenütt, aki harcol is, ha kell, aki neki szenteli egész életét, s habozás nélkül vérént ontja, ha ezzel segíthet. Ám **aki népünket s földünket gyalázza**, egyetlen göröngyét elárulja, egyetlen lakóját kifosztja, aki bármiben ártalmunkra van, vagy a vesztünkre tör, bizony **az nem magyar. Az számunkra ellenség**, legjobb esetben közömbös idegen, legyen bár főrabbi vagy Árpád korcs maradéka.

* * *

Az a kérdés, hogy mi a magyar, már sokkal bonyolultabb – a lélek és test, faj és etnikum, az öröklött és szerzett tulajdonságok összességét, kapcsolatát és kölcsönhatását jelenti. Figyeljük meg Kodály Zoltánnak a néptől elszakadó, lezúlló elithez intézett féltő és dorgáló szavait: *„Értelmiségünk kultúrája nem a népkultúrából eredő szerves, homogén magaskultúra, hanem innen-onnan összekapkodott mozaik, a magyar és idegen elemek kellő egyensúlya nélkül... Addig él a magyar, amíg falu és város, magyarság és európaiság szintézisét meg tudja oldani, amíg a keleti hagyomány és a nyugati kultúra örök harcát békévé tudja szelídíteni. Feladatnak elég volna újabb ezer évre.”*

A kurucok vagy a hon(vissza)foglalók soha nem kérdezték, mi a magyar. **Létük egy volt magyarságukkal, s tudták azt is, hogy velük a magyarságot pusztítanak el.** Ma azonban a pusztító lét (a túlélés) és a magyarság nincs ilyen egy-ségben, sokszor ellentétbe kerül egymással. A dilemma ilyenkor úgy vetődik fel,

hogy kell-e a létért a magyarságot, vagy megfordítva, lehet-e a magyarságért a léte feláldozni. Ez a töprengés azonban értelmetlen, mert zsákutcába visz. A helyes álláspont csak az lehet, hogy **nemzetünk fennmaradása egy erős, öntudatos magyarság kialakulásától függ**, ezt kell tehát bármi áron és minden eszközzel megteremtteni.

A magyarság természeti és szellemi dolgok összessége: földrajzi tényezők (a Kárpát-medence változatos tájai s éghajlata), embertani és fajtajellegek (sokféle elem egybeolvadása), kulturális örökség, hagyományok, észjárás, jellem, sors, történelem (népek keresztútja!) stb. alkotják. A magyarság az idők múltán elszakadt testvéreitől, rokonaitól, s lényegében egyedül maradt Európában. Folyton az élet és halál, a lét és nemlét problémáival viaskodott, talán ezért bírt ki minden tragikus csapást. Ha kivirágzott, hamarosan elbukott, viszont a legszörnyűbb helyzetből is rövidesen talpra állott. Mi hát a magyar? A népdal szerint: „*Se nem szőke, se nem barna, az az igaz magyar fajta.*” – meglehetősen semmitmondó válasz. Megpróbálom hát a magam eszére, tapasztalatára hagyatkozva megfejteni.

A magyar ritkán panaszskodik, jajgat, ábrándozik. Komótosan, szemlélődve teszi a dolgát; általában konzervatív, becsületes, reális és józan. Tud alkalmazkodni, elfogad és megért másokat, nem akar senkit meghódítani, bekebelezni, elpusztítani. Sokáig hajlandó tűrni és nyelni, ám ha méltóságát, nyugalmát megsértik, felbőszítik, s a vesztére törnek („*Ne bántsd a magyart!*”), vagy ősi jussát kobozzák, bátran nekimegy bárkinek. A magyar nem bonyolult, nem filozofikus, nem pesszimista, nem is primitív. Célszerű, érzelmes, komoly, kevés szóval is beszédes, költői lelkületű, szemérmes, büszke, lovagias, férfias, szabadságszerető, törvénytisztelő és politikus nép. Ha belső feszültségei fölhalmozódnak, vagy tépi a balsors, olykor hajlamos a sírva vigadásra, a bujdosásra, a fölösleges virtuskodásra és szájhősködésre, a csodavárásra, az oktalan ellenzéki ségre és öszszeesküvésre. Manapság sajnos a tehetetlen beletörődésre, az önpusztító mozdulatlanságra is.

A magyarság hatalmas érték, ám egyben hivatás és küldetés is. Épp annyi joga van élni, mint bármely más nemzetnek. Semmivel sem pótolható vagy helyettesíthető, nélküle szegényebbé válna a világ s az emberi szellem. **A magyarság legfőbb célja, feladata, hogy legyen, mert lennie kell!** Tehát csak olyan politikát tudunk támogatni, ami a nemzetet mennyiségben és minőségben növeli, fizikai, anyagi, szellemi és erkölcsi téren erősíti. **Szeretnünk kell földünket és fajtánkat**, mert a miénk. Szeretnünk kell **magyarságunkat**, mert ez a sorsunk. Szeretnünk kell **múltunkat, javainkat, nyelvünket** („*Nyelvében él a nemzet.*”), **hagyományainkat és művészetünket**; mindazt, amit népünk alkotott: mert nincs más kincsünk ezen a világon! **Kötelességünk, hogy minél jobb magyarok legyünk! Meg kell védenünk a magyarságot** ellenségeivel, s ha szükséges, önmagával szemben is! Bármily kicsi, jelentéktelen valaki, ha képes megszabadulni bűneitől, gyarlóságaitól, ha le tudja győzni hibáit, és teljes szívéből-lelkéből szereti a magyarságot, nyeresége lehet a nemzetnek. Hazánk romlása, a nemzethalál réme egyre fenyegetőbb. Ám ha ez a tiszta tűz, ez a nemes szenvedély, ez az önfeláldozás lobog bennünk, **a magyarság élni fog akkor is, ha mi már nem leszünk!**

* * *

Egészen bizonyos, hogy **a magyarságnak föltétlen köze van az emberiség első magaskultúrájához** és annak szétterjedéséhez a földgolyón. Az újkőkortól kezdve a magyarok voltak Európa főnépe, jóval a görög-római világ előtt. **Minimum 30-40000 éve a magyarság folyamatosan jelen van a Kárpát-medencében**, de ha ez a valódi őshazánk (ez egyre bizonyosabb!), akkor még régebben is. Az ősmagyarság páratlan kultúrával rendelkezett. Nem volt eredendően „pogány” (ami valójában vidékit jelent, csak jóval később nyerte el mai pejoratív – hitetlen, panteista, barbár – vonzatát!) és nomád (utóbbi is csupán a sztyeppei vándorlásai során); hanem házakban lakó, **letelepedett, földművelő és egyistenhívő, vallásos nép** volt. A kazárok, germánok, latinok, szlávok és egyéb populációk tanultak tőlünk, s vették át a magyarság fejlettebb kultúráját és életmódját, nem pedig fordítva.

A világ talán egyedül megmaradt ősnyelve a magyar! Nem mi integráltuk a közös szavakat és neveket másoktól, hanem azok megváltozott nyelve őrizte meg az ősmagyar nyelv töredékeit. Tehát a magyar nem lehet származék-nyelv. **A sumérok, szkíták és a hunok (nyelvi alapon is) magyarok voltak.**

* * *

Az arénák és katakombák ókeresztényeinek hitével és bátorságával, az igazság szigonyával kell küzdenünk a sátáni indulatok s az apokalipszis ellen. A saját köreinkből származó vezetőkkel kívánjuk az országot irányítani; olyanokkal, akik a mi életmódunkat gyakorolják, a mi lelkünkkel éreznek, s a mi nyelvünket beszélik. **Egy olyan társadalmat szeretnénk, melynek törvényei és szokásai a mi értékeinket, hagyományainkat tükrözik.** Ezt a kozmopoliták törzsi széthúzásának, mi pedig alapvető életjognak, valódi szabadságnak, függetlenségnek, avagy Szentkorona-eszmerendszernek nevezzük. Hazánk évezredek óta európai és magyar; utódaink számára is így kell megőriznünk. **Nem mondunk le ősi területeinkről** és nemzeti javainkról egyetlen jöttment kisebbség érdekében sem, amely holnap talán többség akar lenni. Páratlan szellemi kincseinket és **műveltségünket nem adjuk el egy tál szuperliberális moslékért.** Ha az önvédelemtől bármi okból elállnánk, úgy utat nyitunk a totális pusztulásnak, mely kívülről és belülről egyaránt fenyeget. Majd ha Izrael beengedi a nem-zsidókat, Finnország és Japán a különféle menekülteket, akkor mi is fogadhatjuk a nem-magyarokat – azaz sohanapján. Akkor majd megnyithatjuk határainkat, de csak akkor. Mert egyébként feloldódunk az idegen bevándorlók tengerében. Bármit ígérnek a pajeszos szirének, hazánk, nemzetünk és anyanyelvünk nem lehet piaci árverések vagy tőzsdéspekulációk tárgya!

A hazafiság nem elvont gondolat, nem üres szólam, hanem valóságos kötelesség és élethivatás. A hazafiság nem melldöngetés, nem jelszó és frázis. Nem gyalázkodás, nem kirekesztés és nem gyűlölködés. A hazafiság nem elhaló nyöszörgés vagy reménytelen sóhajtozás, és nem önpusztító ábrándozás. **A hazafiság nem ugródeszka, nem üzlet és nem szélhámosság. A hazafiság éber nemzeti öntudattal végzett őrködés. A hazafiság a nemzeti értékek ismerete, megbecsülése és szeretete. A hazafiság a legpozitívabb érzélem, a leghasznosabb magatartás, a legnemesebb cselekvés. A hazafiság szent feladat: Istentől rendelt munka és áldozat!**

* * *

Csak egy egyetemesen megszervezett társadalom alkothat nemzetet. Csak azok a nemzetek juthatnak magasra, amelyek valami nemes célt tűznek maguk elé, s tisztességes módon afelé törekednek. Ez megmaradásuk alapja, s ezzel együtt az egész emberiséget is szolgálják. A lusta, öntudatlan, szervezetlen nemzet viszont meghal. **A magyarság már annyit tett Európáért, hogy évezredekre megváltotta jogát az érvényesüléshez.** Egy barátom mondta nemrég: „*A magyarságot a széthúzás tartja össze!*”. Aligha igaz ez a kissé morbid elképzelés, mégis elgondolkoztató. Mert nemigen van más nemzet a világon, amelyik ennyi belső torzsalkodás után – nem beszélve az állandó külső nyomásról – is fenn tudott maradni.

A nemzet szellemi (emberi) közösség, egy közös gondolat („közös ihlet”). Nem lehet beleszületni, el kell sajátítani. Hosszú fejlődés során az emberi szellem szervezi fokról-fokra, s tagjai ebbe az eszmébe vetett hitükben kovácsolódnak nemzetté. Történelmi képződmény is tehát, ezért nemzetenként és koronként változhatnak ismérvei. Egy közösséget, népet az tesz nemzetté, hogy annak tartja magát. Követendő eszmét állít, s nem pusztá ösztönei, szükségletei szerint cselekszik. Maga az eszme változatlan, egyetemes és örök, ezért igen nehezen közelíthető meg. **Egy nemzet történetének sűrítőmánya: a nemzeteszmé történelme. (Alkotmányának is hívhatjuk, mely épp ezért nem szövegezzhető meg, tehát „leírhatatlan”, mégis a legélőbb valóság!) A nemzetet alkotó tényezők: a közös származás, nyelv, haza, állam, kultúra és sors.**

A nemzet több és más, mint a nép vagy a faj (ta). Az utóbbi egy biológiai fogalom, vagyis természeti kategória. Az erős keveredés miatt különben sincs ma már egységes, fajilag tiszta közösség, legföljebb bizonyos vérségi homogenitás. (De jobb is így, mert a belterjes tenyészet mindig korcsosuláshoz vezet.) A nép pedig bizonyos azonos lényegi vonásokkal, szellemiséggel, kultúrával rendelkező, viszonylag zárt embercsoport (etnikai egység), de még nem nemzet (nem eszmei közösség!). A kettő elsősorban az öntudatosság fokában különbözik.

A nyelv, a kultúra, a vallás, az állampolgárság, a haza és a sorsközösség csak egyes megnyilvánulásai a nemzeti lényeknek. Fontosak, de nem perdöntőek, hisz mind csak másodlagos képződmények: a már élő nemzet alkotásai. A nemzet elvileg valamennyiük nélkül meglehet (lásd a határon túli vagy emigráns magyarok, a mohamedán vagy buddhista hitre térők esetét, az idegen származású aradi vértanúink magyarrá válását stb.). Így maga a sovinizmus (nem tévesztendő össze az egészséges nacionalizmussal!) is fölösleges és esztelen emberi düh, hiszen pont a fenti külsőségeken alapul. Tipikus példája annak, ha az eszméről alkotott fogalom erősebb a valóságnál. Ebből következnek: a nemzeti imperializmus, a kisebbségi politika, az asszimiláció, a kitelepítés stb.

Magyarországon a köznép sokáig nem tartozott a nemzetbe, csak az uralkodó és hűbéresei (vagyis a nemesek). Ezért **nálunk sohasem volt nemzetállam vagy népnemzet.** Ősi örökség szerint minden népet a maga szokásainak, törvényeinek megfelelően kormányoztak a többnyelvű birodalomban, tehát messzemenően megőrizhették sajátosságukat. **Ez a toleráns, mellérendelő szemlélet egyedülálló volt egész Euráziában.** S ez a bölcsesség és emberség ma legfeljebb neveltség vagy inkább megvetés tárgya „nemzetietlensége” miatt. **Ha mi**

a szomszédainkhoz (azaz ellenségünké váló befogadottjainkhoz) **hasonló nemzetiségi politikát folytattunk volna, akkor ma a Kárpát-medencében nem lenne semmilyen nemzetiség, hazánk egy nyelvű, színmagyar állam volna.** A világ összes nemzete közt a magyarság (ez a szittyá-keresztény nemzet) maradt legtovább hű a keresztény egyetemesség (univerzalizmus) középkori eszméjéhez, ezért védte – hősi önfeláldozással – egész Európát a mohó és gyilkos agresszorok ellen. A magyar sovinizmus (türelmetlenség, idegengyűlölet) – ha volt is ilyen – mindig más sovinizmusok létünk bástyáit ostromló támadásaira felelt, tehát inkább nevezhető önvédelemnek. Bármennyire is idegen tőlünk, úgy tűnik, jövőnk és megmaradásunk érdekében legfőbb ideje, hogy „alkalmazkodjunk” a körülöttünk élő népek körében mindenütt használatos „nemzeti” politikához.

A magyarság nem boldogság, nem előny, hanem örök szorongás a létért, a szabadságért, s egy letűnt múlt keserű önérzete. Nem elég magyarnak születni, azzá kell válni, s a magyarságot minden ízében szüntelen vállalni és bizonyítani kell! Nem lehetünk egyszerre hűségesek nemzetünkhöz és idegen hatalmakhoz! **A magyarság hivatás, küldetés: sajátosságainknak** (hagyomány, kultúra stb.) **a humánum, a tiszta, örök és egyetemes emberi felé tágítása. A nemzetiesülés és magyarosodás** (nem elmagyarosodás értelemben!) **tehát szellemi emelkedés! A magyar lélek lényege – a szabadság!** Ezért nem sülyedhetünk állati sorba, s nem olvadhatunk be a hódítók közé. **Meg kell maradnunk nemzetnek!** Ezt az áldozatot várják tőlünk őseink és Európa becsületesebb része. Ezt parancsolja az emberi és az isteni törvény!

Csak a tehetséges, előrelátó, gerinces politikusoknak szabadna irányítani, hiszen fő feladatunk az állam és a nemzet összes anyagi, szellemi és morális erőinek egységbe szervezése lenne, az átlagember szükségleteinek megfelelően. Az állam lényege a hatalom. Célja a társadalom organizációja, békéjének és rendjének biztosítása, megvédése. Az állam lehet a népé vagy a nemzeté, de szembe is kerülhet velük (lásd kommunizmus, vagy napjaink „parlamentáris demokráciája”!). **A tiszta államiság** (a világnézet, vallás és egyebek társadalomra hagyása, a be nem avatkozás) **megvalósítása szinte lehetetlen** (sőt olykor kifejezetten káros, álliberális) **törekvés.**

A néphez, nemzethez tartozás nem hatalmi, hanem érzelmi úton jön létre; védelmet, előnyt nem nyújthat, csak etikai értékeket, szellemi-lelki kincseket, tartalmasabb életet. **Aki nem képes elképzelni, hogy más néphez, nemzethez is tartozhatna, az az igazi hazafi!** Erőink és gyengeségeink feltáráásával, valóságghű helyzetelemzéssel, a lehetőségek és érdekek ismeretében kell meghatározni feladatainkat. **El kell érni, hogy minden magyar felelősnek érezze magát minden magyarért, s boldogulását – önzetlenül – csak a közösségen belül keresse.** Nem hazaszeretet és nemzeti érzés az, ha akár a legcsekélyebb értékeket is eltapsuk. **A magyarság bátor, öntudatos megvallása, a magyar értékek** (nyelv, irodalom, képzőművészet, zene, haditettek, találmányok, sportsikerek, hősök, jelképek, hit, hűség, stb.) **föltétlen tisztelete a legmagasabb szellemi és erkölcsi cél legyen!**

* * *

Ma már kevesen mondják nyíltan, hogy fasiszta, alja nép vagyunk, de továbbra is ócsárolnak, s kishitúséget, büntudatot csepegtetnek belénk, hogy akaratunkat, cselekvőképességünket teljesen megbénítsák. Idegen elnyomóinkkal, a hazugságokkal, sértésekkel, bántalmazásokkal szemben mi mindig „megértést” tanúsítottunk, ahelyett, hogy visszaütöttünk volna mindenért. A világ is ellenségeink rágalmainak ad igazat, ha védekezni se próbálunk, s a tényeket is elhallgatjuk. Nem beszélve arról, hogy **újra vérszemet kaphatnak, ami egy általános magyarverésbe és mézszárlásba, szülőföldünkről való elűzésünkbe torkolthat.** Nem kell, hogy mi támadjunk, de némán túrni az ütések – öngyilkosság! **nyomorúságunkból pedig rendíthetetlen elszántságot és hatékony fegyvereket.** A magyarság, a nemzet fogalmába sokféle ember belefér: jó magyar és rossz magyar egyaránt. De mindig több mint egyedi hordozója, mert túléli, átörökíti azt. Viszont a legkiválóbb vezér se halhatatlan, ha nemzete elvész. Ezért a leglényesebb számunkra, hogy fölmutassuk és továbbadjuk a magyarság értékeit, s elkerüljük a pusztulását. Ehhez ápolni, bővíteni kell kapcsolatainkat minél szélesebb körben. Aki magyar létére elszakad nemzetétől, szélfúttá levéllé, gyökértelesen fává válik.

Azon kell lennünk, hogy valahány felelősséget érző, értünk tenni óhajtó honfitársunk mindenütt olvashassa az anyanyelvünkön megszólaló folyóiratokat, újságokat, könyveket; megnézhesen, meghallgathasson minden magyar költőt, papot, művészt és tudóst, akit csak akar; s bárki bármit bárhol szabadon elmondhasson és leírasson. Akármelyik ideológiai-politikai hatalom, amely a magyarság közé éket próbál verni, tehát jogainkból kismemiz bennünket, nemzeti öntudatunkat mételyezi, hagyományainkat züllesztzi, az mindnyájunkat sért emberségünkben és magyarságunkban. **Érjük el, hogy Hungária frissen születő és felnövekvő generációi büszkén, szabadon, tiszta történelmi- és magyarságtudattal fölvértvezve, nemzetünkért áldozatra készen léphessenek az élet színpadára.**

* * *

Az ítéletmondás a história, majd végül Isten dolga... **Am aki földi pályafutása során folyton a közjóra, önmagával és nemzetével szembeni kötelességei következetes teljesítésére törekedett, annak nincs félnivalója.** „Aki a szegények és elnyomottak útját figyeli, nem tévedhet el az eszmék bábéli zűrzavarában.” A viszszerzett s örökre megőrzendő **ősi szellemiség és lelkület** ne eldugott kincs, hanem célszerűen használható **eszköz legyen küldetésünk – a jézusi parancs – megvalósításához;** vagyis az összmagyarság s az egész emberiség felvilágosításáért, sorsának javításáért, bajainak orvoslásáért kifejtendő teremtő küzdelemhez. Ez nem könnyű szórakozás, hanem kemény, kitartó munka és szolgálat. Kevés csak a magunk boldogulását keresni, a saját érvényesülésünket hajszolni nyakra-főre. **Embertestvéreink, népünk, nemzetünk szemből jövőjéért harcolni, közös ügyeit képviselni, és égető gondjait megoldani mindenütt – ez az a többlet, amiért élnünk érdemes!**